

Journal of Philosophical Investigations

University of Tabriz

Explanation of the Reason for the Misery in *The Banshees of Inisherin* by McDonagh based on *The Human Condition* by Arendt

Nader Shayganfar

Associate Professor, Department of Art Research, Art University of Isfahan, Iran. E-mail: n.shayganfar@au.ac.ir

Article Info

Article type:
Research Article

Article history:
Received 20 October 2023
Received in revised form 17 November 2023
Accepted 11 December 2023
Published online 20 March 2024

Keywords:
The Banshees of Inisherin,
Martin McDonagh, Hannah
Arendt, *The Human Condition*,
Misery

ABSTRACT

The Banshees of Inisherin by Martin McDonagh (1970-) is black tragicomedy film. In this film, despite representation of the first fantastic scenes of the film, suddenly, all those beautiful images of the island turn into darkness and misery. Relied on the thoughts of Hannah Arendt (1906-1976), the political philosopher of the 20th century, this research tries to show why, despite all the initial beauties, in the end we see fire, war, death, immigration and misery and dissatisfaction. In this article, the focus of the discussion is based on three basic concepts in Arendt's book *The Human Condition*: labor, work and action. In the end, it is tried to show that it is the lack of the concept of action that causes all the darkness, bitterness and misery at the end of the film. In fact, this article tries to show that the desired trinity in the human world in Arendt's human condition must be realized together and side by side. Because the absence of action or ignoring and not understanding its ontological position causes the misery of the human world.

Cite this article: Shayganfar, N. (2024). Explanation of the Reason for the Misery in *The Banshees of Inisherin* by McDonagh based on *The Human Condition* by Arendt. *Journal of Philosophical Investigations*, 18 (46), 246-258. <http://doi.org/10.22034/JPIUT.2023.58895.3618>

© The Author(s).
<http://doi.org/10.22034/JPIUT.2023.58895.3618>

Publisher: University of Tabriz.

Extended Abstract

Hannah Arendt (1906-1976) is one of the most important and influential political philosophers of the 20th century who has presented valuable works in this regard to the world. Under the influence of the phenomenological thought of Martin Heidegger and the political and philosophical thought of Karl Jaspers she was able to establish a new way of thinking in the field of the relationship between philosophy and politics. One of her most important ideas is the concept of political action and thinking about what will happen when political action is removed from a society or ignored. She separates labor, work, and action in her book, *The Human Condition*, which was published in 1974. According to her, labor is an activity that humans and other living beings do. In other words, their life and survival require labor. In fact, labor is only related to the biological aspect of life, in the absence of which it is not possible to continue and survive. Labor includes activities such as agriculture, hunting, reproduction, etc. But unlike other beings, when human finished this activity, he likes to pay attention to his personal life and self-flourishing, self-developing, self-unfolding and growth. In this regard, Arendt believes that the category of work corresponds to this desire. Work is actually related to any creative activity that can exclude our life from the circle of living and give it an artistic or aesthetic form. Despite the value that Arendt places on these two categories, and especially considering that labor is the foundation of life, in her opinion, it is only the third category that in its absence, labor and work will also be disturbed. This third category is called action. Action or political action actually involves thinking about another and causes each human beings to be the cause of another's life and to consider another's happiness and sadness as their own happiness and sadness.

Martin McDonagh (1970-) is a prominent Irish-British playwright, screenwriter and director who, while paying attention to aesthetic values in his works, pays attention to political and social contexts. Among his plays that have been translated into Persian, we can mention these works: *The Beauty Queen of Leenane*, *The Lonesome West*, *The Lieutenant of Inishmore*, *The Pillowman*, *A Skull in Connemara* and *The Cripple of Inishmaan*, some of which have been performed in Iranian theaters. Maca-Donna since 2004. He has made movies. *The Banshees of Inisherin*, as his last film, was made in 2022 by him. He won several international awards, including the Golden Globe, the BAFTA Film Awards, and the Venice Film Festival. The story is about a small community living on a far and beautiful island called Inisherin in Ireland, which was captured in the civil war of 1923. The main focus of the film deals with the friendship of folklore musician, Colm Doherty and Pádraic Súilleabháin and Calum's decision to end this relationship and the consequences of this choice. This article tries to explain in an ontological way why this friendship turns into war and fire.

Also, in this film, there is a story of the island police, who ignores the surrounding issues and only pursues their own goals, as well as other people who are only immersed in their personal world and knowingly or unknowingly, and of course often knowingly, about the political and social issues of their country. They withdraw and claim that the war and fire in the center of their country is unimportant to them or they behave as if they are in a safe place and

therefore that war and fire do not concern them. But in the end, we see that, despite their fantasy, that beautiful island does not see salvation, and war, blood, and fire engulf them.

This article raises the question of whether the politics of difference and ignoring the public affair and mere immersion in the private world can ultimately be sufficient for the realization of a sufficient life and through *The Banshees of Inisherin* and relying on the ideas of Arendt in regarding the three concepts of work, labor and action, tries to show that carelessness, indifference and lack of attention to what Arendt calls action can disrupt the two areas of work and effort. This research tries to rely on the book of Human Condition to firstly show that in that beautiful island, there was no concern about action or thinking about another existence, that is, their country. Although they saw that there was a fire and war in their country, they were busy with their own world of labor and work, secondly, and as a result of the lack of thought of political action, each of them suffered such mental and moral degeneration that they did any work and action to achieve what they had in mind, without thinking about the results for others, and thirdly, we finally see how the tragic and misery covers all the characters of the work.

تبیین دلیل شوربختی در بنشی‌های اینیشیرین مک‌دونا بر مبنای وضع بشر آرنت

نادر شایگان‌فر

دانشیار، گروه پژوهش هنر، دانشکده پژوهش‌های عالی هنر و کارآفرینی، دانشگاه هنر اصفهان، ایران. رایانامه: n.shayganfar@ui.ac.ir

اطلاعات مقاله	چکیده
<p>نوع مقاله: مقاله پژوهشی</p> <p>تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۰۷/۲۸</p> <p>تاریخ بازنگری: ۱۴۰۲/۰۷/۲۶</p> <p>تاریخ پذیرش: ۱۴۰۲/۰۹/۲۰</p> <p>تاریخ انتشار: ۱۴۰۳/۰۲/۰۳</p> <p>کلیدواژه‌ها: بنشی‌های اینیشیرین، مارتین مک‌دونا، هانا آرنت، وضع بشر، شوربختی.</p>	<p>بنشی‌های اینیشیرین اثر مارتین مک‌دونا (۱۹۷۰-) است که در قالب یک فیلم تراژدی-کمدی سیاه به ما رخ می‌نماید. در این فیلم علی‌رغم نمایش صحنه‌های خیال‌انگیز اولیه به ناگاه آن تصاویر زیبای جزیره به سیاهی و شوربختی تبدیل می‌شود. این پژوهش می‌کوشد با تکیه بر اندیشه‌های هانا آرنت (۱۹۰۶-۱۹۷۶)، فیلسوف سیاسی قرن بیستم نشان دهد که چرا علی‌رغم همه آن زیبایی‌های اولیه، در پایان ما شاهد آتش، جنگ، مرگ و مهاجرت و در نتیجه شوربختی و ناخرسندی هستیم. در این نوشتار، مدار و محور بحث بر سه مفهوم اساسی کتاب وضع بشر آرنت یعنی، زحمت، کار و عمل استوار شده است و سعی بر آن است تا نشان داده شود که فقدان مفهوم عمل است که باعث آن همه تاریکی، تلخی و شوربختی در پایان فیلم می‌گردد. این نوشتار در واقع می‌کوشد تا نشان دهد که سه گانه مورد نظر در جهان انسانی در وضع بشر آرنت، باید باهم و در کنار هم متحقق شوند، چراکه غیاب عمل یا چشم‌پوشی و عدم درک جایگاه هستی‌شناختی آن موجب شوربختی جهان انسانی می‌گردد.</p>

استناد: شایگان‌فر، نادر (۱۴۰۳). تبیین دلیل شوربختی در بنشی‌های اینیشیرین مک‌دونا بر مبنای وضع بشر آرنت. *پژوهش‌های فلسفی*، ۱۸ (۴۶)، ۲۴۶-۲۵۸
<http://doi.org/10.22034/JPIUT.2023.58895.3618>

© نویسندگان.

ناشر: دانشگاه تبریز.

مقدمه

کارل یاسپرس^۱ در شرح اندیشه‌های نیچه^۲ و چگونگی پرهیز او از امر عمومی و رسیدن به آنچه هستی خود بنیاد فرد می‌نامد، بیان می‌کند که «فراروی پیش‌بینی‌ناپذیری حوادث، فرا روی چشم‌اندازهای همواره هول‌انگیز آینده، فرا روی عدم تعین همه اندیشه‌های مربوط به اعمال سیاسی خاصی که باید به اجرا درآیند، نیچه آن سرچشمه همواره حاضری را می‌یابد که هر چیز دیگری مبتنی بر آن است و وقتی همه چیز به شتات محض منتهی می‌شود، آن سرچشمه نیز یکسره به سوی خود پرتاب می‌گردد، یعنی به سوی هستی خود بنیاد فرد. گویی در این نقطه اندیشه نیچه به آن امر کاملاً غیرسیاسی می‌رسد که به منزله قطب مخالف و بزرگ امر سیاسی است» (یاسپرس، ۱۳۹۴، ۴۴۶). بنا بر اندیشه نیچه چنان که یاسپرس به شرح آن اهتمام دارد، ملجأ هرگونه هول و هراس از آنچه پیش روی انسان است و از جمله امر سیاسی و اعمال سیاسی چیزی جز خزیدن در ساحت بی‌جنبش فردیت یا همان هستی خودبنیاد فرد نیست.

هانا آرنت^۳ از جمله مهم‌ترین فیلسوفان سیاسی است که پس از آموزش تحت آموزه‌های پدیدارشناسانه هوسرل^۴، یاسپرس و هایدگر^۵ در خصوص چگونگی و نحوه غفلت از دیگری به مثابه دلیل اصلی ظهور «انواع و اقسام بیدادگری نوین»^۶ از دیکتاتوری فاشیستی و نیمه فاشیستی گرفته تا دیکتاتورهای تک‌حزبی و نظامی «(آرنت، ۱۳۹۹ ج، ۹) اندیشه‌ورزی و تأمل نمود. آرنت یکی از دلایل ظهور انواع ظلم و وحشت در قرن بیستم را مهاجرت درونی تفکر می‌دانست. مهاجرت درونی که «دست شستن آگاهانه از مسئولیت فرد نسبت به جهان و افراد دیگر» (بردشا، ۱۳۸۰، ۱۳۲) را موجه می‌کند. به زعم او باید میان زندگی اندیشه‌ورزانه و مسئولیت در مقابل دیگری رابطه تنگاتنگی برقرار باشد. بنابراین آرنت در سال ۱۹۷۱ م. به مناسبت هشتادمین زاد روز هایدگر در مقاله‌ای به عنوان «متفکری مهاجر در قلمرو درون» به متفکران معاصر هشدار داد که از عزلت‌نشینی و بریدن از جهان دست بردارند و متفطن باشند که «برایشان علی‌السویه نباشد که طوفان‌های زمانه آن‌ها را به کجا می‌برد» (آرنت، ۱۹۷۱، ۵۴).

او از اندیشه قرن بیستم پرسید که «چه پیش آمد؟ و چرا پیش آمد؟» (آرنت، ۱۳۹۹ ج، ۱۰) و در کتاب *امپریالیسم* نوشت که «توسعه همه‌چیز است. این را سیسیل رودس^۷ می‌گفت؛ نخستین کسی که در ابعاد قاره‌ای می‌اندیشید و می‌خواست به ستاره‌ها چنگ بزند و آن‌ها را هم به خاک کشورش ضمیمه کند: اگر می‌توانستم سیاره‌ها را هم ضمیمه می‌کردم» (آرنت، ۱۳۹۹ ج، ۳۱). به زعم او امپریالیسم استعماری بریتانیا از میل فردگرایانه‌ای بیرون می‌آمد که جهان را در هیئت جمع نمی‌دید و صرفاً از نظرگاه فردی و بی‌توجه به امر کلی، به جهان می‌نگریست. رودس، از جدی‌ترین دولت‌مردان و متصدیان استعمار بریتانیا در آفریقا، به مثابه اشتباهی بی‌پایان و استعاره‌ای از توان بلعیدن، امکان خارج شدن از نظرگاه فردی را از دست داده بود و از درک دیگری عاجز بود. او و آیشمن (در ادامه به توضیحش خواهیم پرداخت) بودند که آرنت متأخر را واداشتند تا به مفهوم تفکر در کتاب *حیات ذهن* پردازد و «سرسپردگی به سیاست را وا گذاشت تا به دنبال تحقیق درباره ماهیت تفکر مستقل برود» (بردشا، ۱۳۸۰، ۱۱۳). در حیات ذهن

¹ Karl Jaspers (1883-1969)

² Friedrich Wilhelm Nietzsche (1844-1900)

³ Hannah Arendt (1906-1975)

⁴ Edmund Husserl (1859-1963)

⁵ Martin Heidegger (1889-1976)

⁶ Neo-Trany

⁷ Cecil Rhodes (1853-1902)

بیان کرد که «همین غیاب تفکر بود که علاقه مرا برانگیخت» (آرنت، ۱۳۹۸، ۲۲) و پرسید که «آیا فعالیت تفکر... می‌تواند در زمره شرایطی باشد که موجب می‌شود انسان‌ها از بدکاری بپرهیزند» (آرنت، ۱۳۹۸، ۲۳). به زعم او، رودس و آیشمن به دلیل عدم توانایی دیدن از منظر دیگری در شر استقرار یافتند؛ اولی در شر استعمار بریتانیا و دیگری در شر نازیسم آلمان. در واقع آرنت به چیزی می‌اندیشید که ریچارد رورتی^۱ در جستاری با عنوان «دانشگاه نامیهن دوست» (رورتی، ۱۳۸۴، ۳۴۰) آن را «سیاست تفاوت» (رورتی، ۱۳۸۴، ۳۴۱) نامید. به زعم او این سیاست سیاستی کل‌گریز و بی‌اعتنا به امر عمومی است و گمان دارد که تحقق امر خصوصی بی‌اعتنا به دیگری و امر عمومی امکان‌پذیر است.

این نوشتار می‌کوشد این پرسش را پیش روی خود گذارد که آیا سیاست تفاوت و بی‌اعتنایی به امر عمومی و غوطه‌وری صرف در جهان خصوصی می‌تواند در نهایت برای تحقق یک حیات کافی باشد و لذا از رهگذر فیلم بنشی‌های اینیشیرین و با اتکای بر اندیشه‌های آرنت در خصوص سه مفهوم کار^۲، زحمت^۳ و عمل^۴ بر آن است که نشان دهد که بی‌پروایی، بی‌مبالاتی و عدم اهتمام به آنچه آرنت عمل می‌نامد، می‌تواند دو ساحت کار و زحمت را نیز دستخوش اختلال کند.

۱. غفلت از دیگری و انگیزه‌های پست

در اواسط فیلم بنشی‌های اینیشیرین، هنگامی که در بزنگاه، اوج و گرماگرم آتش افتراق دو دوست یعنی کالم و پادریک هستیم، در فضای بار در بحبوحه آتش جنگ داخلی ۱۹۲۳ م. ایرلند آزاد شده از استعمار، با گفتگوهایی از این قرار مواجه می‌شویم:

پلیس جزیره به پرسش دومنیک می‌گوید که نیاز به پیراهن آماده و تمیز دارد و او باید برایش اتو کند. سپس به کالم می‌گوید که صبح باید به بخش اصلی شهر برود تا اگر اعدام‌ها زیاد شد نیروی کمکی داشته باشند و می‌گوید همیشه می‌خواسته شاهد اعدام باشد و از کالم می‌پرسد که آیا تو نمی‌خواستی؟ اما کالم اصلاً توجهی به موضوع ندارد و باز ادامه می‌دهد که البته دار زدن را ترجیح می‌دهد. بعد ادامه می‌دهد که ارتش آزاد در حال اعدام یک سری از اعضای ارتش جمهوری خواه است و بلافاصله می‌گوید که شاید هم برعکس باشد، سپس می‌گوید دنبال کردن اخبار این روزها برایش سخت است. با تأسف بیان می‌کند که وقتی که در یک جناح بودند و انگلیسی‌ها را می‌کشتند، راحت‌تر بودند. کالم از او می‌پرسد آیا برایت مهم نیست که چه گروهی در حال اعدام کردن چه گروه دیگری است؟ در اینجا با پاسخ عجیب پلیس جزیره مواجه می‌شویم که «وقتی شش شلیک و یک نهار مجانی می‌دهند، برایم مهم نیست» و بعد به دلیل اینکه کالم صرفاً در جهان کار (که شرحش خواهد رفت) غوطه‌ور است یا به عبارت بهتر خود را از دل مشغولی به جهان عمل (که شرحش خواهد رفت) فارغ و آسوده کرده و ظاهراً پند نیچه در خصوص «هستی خود بنیاد فرد» را آویزه گوش کرده، علی‌رغم اختلاف هستی‌شناختی‌اش با پلیس جزیره این امکان را به او می‌دهد که این جمله عجیب را به او بگوید «نظرت چی هست که با من بیایی؟ می‌تونی راجع بهش آهنگ‌های غم‌انگیز بسازی». در واقع باید تأکید داشت که کالم در هستی خود بنیاد فردی خویش خود را از جهان عمل منعزل کرده است و لذا امکان طرح این پیشنهاد را مهیا ساخته است، پیشنهادی که از جهان تاریک و غیرانسانی آن پلیس سر برمی‌آورد.

¹ Richard Rorty (1931-2007)

² work

³ labor

⁴ action

آرنت در کتاب *آیسمن در اورشلیم: گزارشی در باب ایتنال شر*، در بخشی با عنوان *متهم توضیح می‌دهد* که آیسمن در سراسر دوره محاکمه تأکید داشت که «به معنایی که در کیفرخواست آمده، گناهکار نیستم» (آرنت، ۱۳۹۹، ۴۷) و بعد این پرسش را مطرح می‌کند که اگر او به این معنایی که خود آیسمن در مقابل اتهاماتی که به او وارد می‌شد گناه‌گار نبود پس به چه معنایی گناهکار بود؟ به زعم آرنت علت آن همه تباهی که در شخصیت آیسمن شکل گرفته بود ناتوانی مطلقش بود که نمی‌توانست «از منظر فردی دیگر به چیزی نگاه کند» (آرنت، ۱۳۹۹، ۷۹). «هرچه بیشتر به حرف‌هایش گوش می‌دادی، روشن‌تر می‌شد که ناتوانی او در صحبت کردن، ارتباط نزدیکی با ناتوانی او در فکر کردن و به طور مشخص، فکر کردن از دیدگاه افراد دیگر دارد» (آرنت، ۱۳۹۹، ۸۱). عدم توانایی دیدن چیزی از نگاه دیگری؛ درست چیزی است که دریدا^۱ آن را غفلت از «میل تعالی مابعدالطبیعی به سوی غیر» (به نقل از دارتیگ، ۱۳۷۶، ۱۷۳) می‌داندست. «اصل اولیه حقیقی، اصل مشهور خود اشیاء که باید به آن‌ها بازگشت عبارت از غیر است» (دارتیگ، ۱۳۷۶).

به زعم آرنت عدم توان درک دیگری به مثابه بنیان هرگونه امکان تفکر که آیسمن آن را نداشت در کنار عاملی دیگر یعنی «انگیزه‌های پست و اطلاع کامل از ماهیت مجرمانه این اعمال» (آرنت، ۱۳۹۹، ۵۲) بود که دفاعیات آیسمن را بلاوجه می‌کرد. پلیس جزیره هم واجد هر دو صفتی است که آرنت به آیسمن نسبت می‌دهد. او حتی نمی‌داند که قرار است به چه کسی شلیک کند و تنها در ازای شش شلیک و یک وعده نهار مجانی با وجد و حرارت از سفر فردای خود به شهر حرف می‌زند، کالم هنرمند نیز به تمامه به حرف‌های او بی‌اعتناست اما به ظاهر در یک نکته با هم، هم‌داستان‌اند و آن بی‌توجهی عمیق به حقیقت در حال وقوع در جریان جنگ داخلی است. پلیس جزیره در حالی که خود به دنبال یک وعده نهار مجانی است، به کالم هنرمند پیشنهاد می‌دهد که از فوران خون و انباشت جسد‌های فردا آهنگ‌هایی ماندگار بسازد. اینکه چرا پلیس جزیره گمان می‌کرد کالم به او شباهت داشت همان چیزی است که رورتی درباره‌اش به خوبی شرح می‌دهد:

زیرا آشکارا تنها دغدغه آن‌ها نحوه نمایش در چشم خود و نه نمایش در چشم عالم بود (رورتی، ۱۳۸۵، ۱۹۷).

۲. ایضاح مفاهیم زحمت، کار و عمل

همه آنچه آرنت می‌خواست بگوید این بود که انسان تا جایی که موجودی سیاسی است، فقط در صورتی هستی و زندگی‌اش را معنادار می‌یابد که در فهمش از جهان با دیگران شریک باشد. از نظر او این فهم مشترک همان وضع بشری بود و نگرانی‌اش هم از این بود که این شبکه معنایی دیگر ایمن نیست (بردشا، ۱۳۸۰، ۱۶).

۱-۲. زحمت

آرنت در وضع بشر سعی دارد زحمت را این‌گونه توصیف کند:

¹ Jacques Derrida (1930-2004)

زحمت فعالیتی است متناظر با روند زیستی بدن انسان که رشد خودانگیخته، سوخت‌وساز و زوال آن در فرجام کار درگرو حوایج و ضروریات حیاتی‌ای است که زحمت آن‌ها را ایجاد و وارد روند زندگی می‌کند. وضع بشری زحمت، خود زندگی است (آرنت، ۱۳۹۹ الف، ۴۳).

در واقع زحمت آن وجه از زندگی و حیات بشر است که ایجاد و بقا یا دوام ما در گرو و قوام‌یافته به آن است و غالباً شامل روزمره‌ترین افعال روزانه ما از کاشت، داشت و برداشت محصول تا تولید نسل و معاش را دربردارد. فیلسوفان اگزیستانسیالیست که آرنت از آن‌ها و به‌ویژه هایدگر متأثر بود، زحمت را اهتمام^۱ می‌نامند. «اهتمام [زحمت] به معنایی بسیار عام مشتمل بر طرق تقریباً بی‌شماری است که اغراض انسان در باشندگان گرداگردش بدان طرق تأثیر می‌کند. به دست گرفتن و استفاده کردن، خوردن و آشامیدن، ساختمان‌سازی و تولیدات ماشینی، یافتن راه، گفتن وقت، حمل‌ونقل، درو کردن و خوشه‌چینی همه این‌ها فقط دسته‌ای از حالات اهتمام [زحمت] اند که انسان با واسطه آن‌ها خودش را به محیط مربوط می‌کند و آن را برای نیازهای خودش آماده می‌سازد. فعالیت‌های دیگری مانند نابود کردن، کنار گذاشتن، برطرف کردن موانع نیز از موارد اهتمام [زحمت] اند، گرچه این‌ها حالات منفی آن به شمار می‌روند» (مک‌کواری، ۱۳۷۷، ۸۰). زحمت نه تنها بقای فرد بلکه «حیات نوع را هم تضمین می‌کند» (آرنت، ۱۳۹۹ الف، ۴۲). بردشا در این خصوص می‌نویسد که «از منظر جهانیت زحمت نامطلوب‌ترین فعالیت در میان فعالیت‌های بشری است، اما از منظر طبیعت متبرک‌ترین فعالیت‌های بشر است. آرنت با احترام از زحمت چنین یاد می‌کند: نعمت محض زنده بودن» (بردشا، ۱۳۸۰، ۲۴).

۲-۲. کار

پس از زحمت آرنت دومین حالت از وضع بشر را کار می‌نامد. «کار فعالیتی است متناظر با غیرطبیعی بودن وجود بشر که در چرخه حیات بی‌انقطاع نوع بشر جای ندارد. کار جهانی مصنوع از اشیاء را فراهم می‌آورد که به نحوی مشخص با هرگونه محیط طبیعی فرق دارد. یکایک زندگی‌های فردی درون محدوده آن سکنی دارند، حال آنکه خود این جهان قرار است بیش از همه آن‌ها عمر کند و از همه آن‌ها فراتر رود. وضع بشری کار جهانی بودن^۲ است» (آرنت، ۱۳۹۹ الف، ۴۳). در واقع کار میل انسان به فراروی از خود زیستی است. نوعی خود توسعه‌بخشی^۳ و خودشکوفایی^۴ است. رورتی انسان‌های دل‌مشغول کار را بازی باورانی می‌داند که در پی کمال شخصی هستند، «کار نوعی بازی باوران همان کاری است که کولریج^۵ برای بدل شدن به یک شاعر بزرگ و اصیل توصیه می‌کرد: خلق ذائقه و پسندی که او را در آینده به یاری آن داوری کنند» (رورتی، ۱۳۸۵، ۱۹۵). به تعبیر کانتی، این بازی باوران بیش از آنکه در کار تکرار امر از پیش موجود باشند، می‌کوشند تا با اتکالی به آنچه طبیعت به آن‌ها هدیه^۶ داده و لذا آن‌ها را دُرْدانه خودساخته است، خود را ملتزم کنند که «اصالت^۷ باید نخستین ویژگی‌شان باشد، همچنین محصولات آن‌ها «باید الگو^۸

¹ concern

² worldlines

³ self-developing

⁴ self-unfolding

⁵ Samuel Taylor Coleridge (1772-1834)

⁶ gift

⁷ originality

⁸ model

یعنی نمونه^۱ باشند» (کانت، ۱۳۷۷، ۲۴۴). بنابراین استعداد این بازی باوران و کارپردازان «در به کار بردن آزادانه قوای شناختی خویش» (کانت، ۱۳۷۷، ۲۵۸) به نحوی است تا همچون «پدیده‌ای نادر» (کانت، ۱۳۷۷، ۲۵۹) ظهور یابند. بردشا سعی دارد این میل و دل‌مشغولی کار باوران به کار و میل و ذائقه آن‌ها به داوری شدن و الگو و نمونه بودن در آینده و به تعبیر آرنست فرایند جهانیّت یا ساختن جهانی دیگر غیر از جهان زحمت یا «جریان تند متابولیسم طبیعی» (بردشا، ۱۳۸۰، ۲۳) را در دو مؤلفه توصیف کند:

- ۱) حضور دیگرانی که این دستاوردها را بازمی‌شناسند و به خاطر می‌سپارند.
- ۲) توانایی انسان‌ها برای شیئیت دادن به خودشان در کارشان و اثرشان [هر دو به مثابه دغدغه کالم آهنگساز که می‌خواست به یاد بماند و شیئیت خود را در کارش نشان دهد]. پس جهانیّت نوعی داوری است که انسان‌ها درباره جهانیّت می‌کنند که خودساخته‌اند، بر همین اساس، این داوری نوعی داوری درباره همه چیزهایی است که طبیعی یا از پیش موجود نیستند. چیزهایی که موضوع و دستمایه کار قرار می‌گیرند بلاواسطه‌تر از هر چیز خصلت جهانی^۲ زندگی‌های ما را به ما یادآور می‌شوند» (بردشا، ۱۳۸۰).

بنابراین «کار و محصول آن، یعنی مصنوع بشری، بی‌ثمری حیات فانی و طبع گذرای زمان بشری را از مقداری ماندگاری و دوام برخوردار می‌کنند» (آرنست، ۱۳۹۹ الف، ۴۵).

۳-۲. عمل

آرنست تأکید دارد که اگرچه هر سه وضعیت زحمت، کار و عمل متکفل زایش و مرگ ما در این جهانند، اما تنها عمل است که امکان گشایش و گشودگی ما به سوی دیگری را محقق می‌سازد، صرفاً عمل است که به واسطه فقدانش (به مثابه شرط ایجاد اجتماع هم‌بسته و درهم‌تنیده از دیگری‌های در کنار هم)، پلیس جزیره و آیشمن ظهور می‌یابند و لذا در خصوص عمل می‌نویسد:

- عمل آن یگانه فعالیتی است که بدون واسطه اشیاء یا مواد، مستقیماً میان انسان‌ها جریان دارد، متناظر است با وضع بشری تکرر، متناظر با این امر که انسان‌ها و نه انسان، بر کره زمین به سر می‌برند و ساکن جهانند ... [عمل] نه صرفاً شرط لازم^۳ بلکه شرط کافی^۴ (آرنست، ۱۳۹۹ الف، ۴۴)

با هم بودن ما است. به زعم او به همین دلیل بود که رومیان به مثابه سیاسی‌ترین ملت‌ی که تاریخ سراغ داشته است از سویی «زندگی کردن» را مترادف با «در میان انسان‌ها بودن»^۵ می‌دانستند و از سوی دیگر، «مردن» را مترادف با «دیگر در میان انسان‌ها نبودن»^۶ (آرنست، ۱۳۹۹ الف) تلقی می‌کردند. بنابر توضیح او اگر زحمت بقای ما و کار، به یادماندن ما در تاریخ را تضمین می‌کنند «عمل تا جایی که درگیر تأسیس و حفظ هیئت یا اجتماع سیاسی است، شرط یادآوری [برای کار] یعنی شرط تاریخ را برپا می‌دارد» (آرنست، ۱۳۹۹ الف، ۴۵).

¹ exemplary

² worldly

³ conditio sine qua non

⁴ conditio per quam

⁵ inter homines esse

⁶ inter homines esse disinere

در واقع عمل نوعی عنصر بنیان‌ساز و قوام‌بخش است که زحمت و کار در آن و از طریق آن استقرار، بقا، پایداری و دوام خود را می‌یابند. به تعبیر بهتر می‌توان گفت آنجا که عمل در کار نباشد هیچ گستره‌ای برای بقای انسانی و دوام و پایداری حافظه جمعی نمی‌توان تصور کرد. مرلوپونتی بر آن است که «هوسرل لغت زیبای *Stiftung* بنیان نهادن، قوام بخشیدن را به کار می‌برد تا بر خلاقیت بی‌حدوحصر» (مرلوپونتی، ۱۹۹۳، ۹۷) مفهومی (که بر سازنده مفهوم تاریخ انسان‌ها و نه انسان است) تأکید کند که به تعبیر آرنی همان عمل است. به زبان هایدگر عمل قوام‌بخش به مثابه *Stiftung* «مطابق است با نحوی نگاه‌داشت» (هایدگر، ۱۳۸۲، ۵۵). به تعبیر او، عمل یک *Thing* است که ما را گرد هم می‌آورد و یک هیئت و اجتماع می‌سازد و لذا بیان می‌کند که «گردآوردن برحسب واژه‌ای که در زبان ما چیز خوانده می‌شود.» (هایدگر، ۱۴۰۰، ۳۷) در واقع این عمل قوام‌بخش و نگاه‌دارنده است که هر بار که ظاهر می‌شود، «در تاریخ تکانی پیش می‌آید» (هایدگر، ۱۳۸۲، ۵۷). چنان‌که آشکار است منظور از این تاریخ توالی وقایع و حوادث مبتنی بر گستره زحمت و کار نیست، بلکه به مثابه «پناه جستن یک قوم در آنچه به عنوان حواله بر عهده‌اش نهاده آمده است» (هایدگر، ۱۳۸۲)، تلقی می‌شود.

در اندیشه آرنت در غیاب و فقدان آن امر گردآورنده، آن چیز، آن نگاه‌دارنده، آن امر بنیان‌ساز، تأسیسی و قوام‌بخش یعنی عمل، کار یا اثر هنری یا مصنوع بشری که متکفل دوام و به یادآوری است، صرفاً نوعی نمایش در ملاءعام است و نه حضوری در هیئت عام و متجلی در دیگری و برای دیگری. «از نظر اشتراوس ... بدون سیاست همه چیز به سرگرمی تبدیل می‌شود» (اوربک، ۱۴۰۰، ۱۷۴).

۳. تبیین شخصیت‌های فیلم بر مبنای سه مفهوم آرنتی

چنانکه بیان شد، داستان فیلم در دوران جنگ داخلی ایرلند در سال ۱۹۲۳ م. در حال وقوع است. شخصیت‌های اصلی اثر که در این نوشتار مورد توجه‌اند، عبارت‌اند از پادریک، کالم، دومنیک، پلیس جزیره و شیوان.

پادریک: در کنار کالم به عنوان شخصیت اصلی فیلم به شمار می‌رود، به پرورش دام اشتغال دارد و به نحو طنزآمیزی حیوان خانگی‌اش، کره الاغی به نام جنی است. او در وضعیت زحمت استقرار دارد و به تمامه از آنچه در کشورش در حال جریان است، بی‌خبر یا به زبان بهتر به آن بی‌اعتنا است. حتی یک بار هم کنجکاو مسئله جنگ در وطنش نیست و تنها دغدغه او هم‌صحبتی با دوست قدیمی‌اش کالم و رسیدگی به امور حیواناتش است. هنگامی که صدای جنگ و آتش را از مرکز شهر می‌شنود، می‌پرسد که «نمی‌دونم هدفتون از جنگ چی هست، اما موفق باشید». پادریک در جهان و سپهر زیست زحمت، غوطه‌ور است و هنگامی که دوستی‌اش با کالم به پایان می‌رسد و کره الاغش، جنی می‌میرد، بنیادهای حیاتش فرومی‌ریزد و گمان می‌کند که دیگر چیزی برای از دست دادن ندارد. لذا برخلاف آنچه بدان معروف بود و خود به آن مباهات می‌کرد که انسانی خوب و اخلاقی و بلکه خوب‌ترین فرد جزیره است، دیگر قادر نیست آن تصویر خوب و اخلاقی را حفظ کند و دست به بدترین نوع دشمنی‌ها و کینه‌توزی‌ها می‌زند، چراکه بدون شک گمان دارد که تمام آن‌چه را که در جهان زحمت داشته، از دست داده است.

کالم: دورترین فرد از جهان زحمت صرف است. امیدوار است که روزی بتواند چون موتزارت و بتهوون آهنگ‌هایی ماندگار از خود در تاریخ موسیقی و هنر به جای بگذارد. سعی دارد از جهان و راجی و زحمت و اینکه یک ساعت در مورد پهن اسب دوست قدیمی‌اش یعنی پادریک بشنود، فاصله بگیرد. می‌خواهد بنا بر آنچه آرنت خاطر نشان می‌کند در جهان کار و آفرینش آثار ماندگار مشغول باشد. کالم چون دیگر افراد مذکور به اوضاع کشورش بی‌اعتنا است و هنگامی که در بار است، علی‌رغم شنیدن صدای

جنگ و آتش با اعتنایی به آهنگ نوازی ادامه می‌دهد. زمانی که پلیس در مورد فردای اعدام شوندگان با او حرف می‌زند، توان گوش دادن و توجه ندارد. نکته قابل توجه این است کالم نیز رستگار نمی‌شود و انگشتانش که سرمایه زندگی و افق آرزوهایش را شکل می‌دهند به شکلی دردناک قطع می‌شوند و در نهایت عقیم و سترون شده در شوربختی گرفتار می‌شود.

دومینیک: نوجوان ساده‌لوح یا کودنی است که هیچ دغدغه و مشغله ذهنی جز پرسه زنی در محیط جزیره و اینکه احیاناً زنی را بیابد که معطوف او شود ندارد. یکی از زنانی که علی‌رغم اختلاف سنی، به او دل می‌سپارد شیوان خواهر پادریک است. در واقع دومینیک مصداق چیزی است که آرنت آن را «جریان تند متابولیسم طبیعی» می‌نامد. به صراحت می‌گوید که هیچ توجهی به آنچه آرنت عمل می‌نامد، ندارد و هنگامی که صدای توپ و تفنگ را از مرکز شهر می‌شنود، بیان می‌دارد که «من اصلاً به جنگ توجهی نمی‌کنم». جهان او به کار و عمل معطوف نیست و صرفاً در زحمت استقرار دارد، از همین رو زمانی که شیوان یعنی زنی که دوستش دارد، پیشنهاد عاشقانه‌اش را رد می‌کند، دیگر هیچ بنیادی در سپهر حیاتش نیست که به آن اهتمام ورزد و دل مشغولش باشد و بنابراین به شکل نامعلومی در آب غرق می‌شود یا خود را غرق می‌کند.

پلیس جزیره: یکی از عجیب‌ترین شخصیت فیلم است که علی‌رغم اینکه عنوان پلیس جزیره یعنی کسی که باید معطوف به دیگران و مفهوم امر عمومی یا آنچه آرنت عمل می‌نامد باشد، هیچ پروا و مبالاتی نسبت به دیگری و آنچه در پیرامونش می‌گذرد ندارد. چنانکه بیان شد او صرفاً دل مشغول شش شلیک و یک وعده نهار مجانی است. او حتی نمی‌داند قرار است به چه کسی یا چه کسانی شلیک کند. از همین رو شاید بتوان او را بدترین فرد جزیره دانست. در وضعیت زحمت مستقر است. با این حال این بی‌اعتنایی به دیگری و مفهوم عمل و حیات جمعی باعث نمی‌شود که او فردی خوشبخت باشد، چراکه تنها فرزندش را بی‌جان از آب می‌گیرد و لذا شوربختی و سیاهی دامنش را رها نمی‌کند و بی‌نصیبش نمی‌گذارد.

شیوان: خواهر پادریک است که از قضا در آن جزیره پر از پچیچه فردی انزواطلب و علاقه‌مند به کتاب است. اخبار کشورش را دنبال می‌کند. او بر خلاف برادرش از هوش و عقل عرفی خوبی برخوردار است. روحیه سازشگر و مصالحه جویی دارد. سعی دارد تا تنش را به صلح تبدیل کند، با این حال بسیار فردگرا است و گمان دارد که نجات فردی می‌تواند منجر به نجات نهایی شود. او با وجود دانش و اطلاعات خوبی که از جهان کتاب‌ها به دست آورده است، زندگی در انزوا را بر زندگی عمومی ترجیح می‌دهد. چه هنگامی که در جزیره است و چه هنگامی که مهاجرت می‌کند، دل مشغول امور فردی خویش است. زمانی که در جزیره است مستقر در وضعیت زحمت و متکفل امور دام‌ها و تمشیت امور منزل است و البته در این حالت به هیچ وجه احساس خوشبختی نمی‌کند. هنگامی هم که به شهر مهاجرت می‌کند بی‌آنکه از اوضاع شهر چیزی بنویسد تنها اظهار دلتنگی دارد و به برادرش پادریک می‌گوید که او هم به شهر بیاید. شیوان می‌گوید اوضاع شهر خوب است و اگر پادریک به او بپیوندد، اوضاع بهتر هم می‌شود. او در جزیره و در شهر در وضع زحمت است. در جزیره ناراحت، گریان و اندوهگین است و در شهر تنها و ملول. در نهایت او نیز چون دیگر ساکنان جزیره شوربخت است، اما شوربختی او در مقایسه با دیگران که بنیاد حیاتشان متزلزل و حتی نابود می‌شود اندک است.

شخصیت‌ها	وضعیت به تصویر درآمده	وضعیت هستی‌شناختی	وضعیت مطلوب	وضعیت شوربختانه و تراژیک
پادریک	هنگام شنیدن صدای انفجار از مرکز شهر: نمی‌دوم هدفتون از جنگ چی هست، اما موفق باشید.	استقرار در وضع زحمت و پرورش دام.	شناخته شدن به عنوان انسانی خوب و اخلاقی.	تبدیل شدن به یکی از شرورترین و بی‌اخلاق‌ترین شخصیت‌ها که دشمنی‌اش با کالم را بی‌پایان و دامنه‌دار می‌دانست.

کالم	آهنگ نوازی در بار با وجود شنیدن صدای آواز جنگ داخلی و بی‌اعتنای کامل به حوادث پیرامونی. هنگامی که پلیس جزیره در مورد حوادث فردا و اعدام‌ها با او حرف می‌زند، حتی توان گوش کردن ندارد.	استقرار در وضعیت کار، فردیت‌یافته و در اندیشه خودشکوفایی، خود پروری و خود توسعه‌بخشی فردی بودن.	ساختن آهنگ‌های ماندگار، بادوام و به‌یادماندنی در تاریخ به‌مانند موتزارت و بتهوون.	قطع انگشتان و عقیم و سترون شدن از هرگونه امکان زایشی.
دومینیک	بعد از کش رفتن مشروب پدرش هنگامی که صدای توپ و انفجار را از بخش اصلی شهر می‌شنود: من اصلاً به جنگ توجهی نمی‌کنم.	استقرار در وضعیت زحمت و آنچه آرنت آن را جریان تند متابولیسم طبیعی می‌نامد.	ایجاد رابطه‌ای عاشقانه با شیوان و حرف زدن در مورد بدن برهنه او.	غرق شدن یا غرق کردن خود پس از شنیدن پاسخ منفی از شیوان در مورد امکان برقراری رابطه عاشقانه با او.
پلیس جزیره	بی‌اعتنایی کامل به حوادث پیرامونی و حتی ناآگاهی از اینکه فردا قرار است چه گروهی، چه گروه دیگری را تیرباران کند.	استقرار در وضعیت زحمت و صرفاً به دنبال انگیزه‌های فردی خود بودن.	بهره‌وری از شش شلیک و یک وعده نهار مجانی.	از آب گرفتن جسد پسرش.
شیوان	اشتغال به امور خانه و غرق شدن در جهان سوئزکتیو یا ذهنی مطالعه و علی‌رغم اطلاعش از اخبار و رویدادهای در حال وقوع و دانایی‌اش میلی برای بودن در هیئت اجتماع ندارد.	استقرار در وضعیت زحمت و روزمرگی حیات سوئزکتیو یا ذهنی فردی بدون هیچ افقی.	تمشیت امور خانه و حیوانات و زیستن در وضعیت سوئزکتیو یا ذهنی کتاب‌ها.	اندوه و گریه‌های شبانه به روی تخت‌خوابش پیش از مهاجرت و دلتنگی برای برادرش بعد از مهاجرت. احساس عمیق تنهایی و در نهایت احساس شوربختی چه پیش و چه پس از مهاجرت.

جدول ۱. استقرار افراد در وضعیت زحمت و کار و فقدان وضع بشری عمل و در نتیجه شوربختی هر یک از آن

در جدول فوق شاهد نحوه استقرار پادریک در وضع زحمت و مشغول به دام و مزرعه، کالم هنرمند مستقر در وضع کار و در آرزوی ساختن آهنگ‌های بادوام چون موتزارت و بتهوون، دومینیک مستقر در وضع زحمت و جریان متابولیسم طبیعی معطوف به حیات مبهم عاشقانه، پلیس جزیره مستقر در وضع زحمت و دل‌مشغول شش شلیک اضافی و یک وعده نهار مجانی و در نهایت شیوان مستقر در وضع زحمت و مصروف به امور منزل و تمشیت روزمرگی خاص خود و غوطه‌وری در جهان سوئزکتیو کتاب‌ها هستیم. لکن به دلیل عدم درک افق عمل و بی‌التفاتی به حیات جمعی و با اتخاذ سیاست تفاوت از سوی همه آن‌ها و نادیده گرفتن آوای جنگ و خون در مرکز شهر و وطن خود در بحبوحه جنگ داخلی، هیچ‌یک به آن چه مطلوب و خواسته خود است نمی‌رسند و خوشبختی چون آبی از لای انگشتان گره‌کرده فردیت‌یافته آن‌ها به زمین می‌افتد و شوربختی جای آن را می‌گیرد.

نتیجه‌گیری

مطابق با آنچه آرنت متذکر می‌شود، آشکار است که مهاجرت درونی در ساحت فردیت، چه در گستره زحمت و چه در گستره کار، مادام که متلون، متلبس، معطوف و مصروف به مفهوم عمل و تفکر جمعی نباشد، در نهایت حتی در همان دو حوزه زحمت و کار، مقرون و مقدر به ناکامی و شوربختی است. در شخصیت‌های محوری به تصویر درآمده در فیلم و جدول موردنظر می‌بینیم که علی‌رغم تبعاعد رهپویه‌های هر یک از شخصیت‌ها به حیات، از آنجا که ما به جای من نمی‌نشیند و بی‌اعتنا به آنچه در وطنشان در حال وقوع است، به زندگی خود ادامه می‌دهند، گرفتار در بن‌بست افق خویش باقی می‌مانند. در واقع این نوشتار کوشید تا از خلال به تأمل درآوردن شخصیت‌های فیلم تراژدی-کمدی سیاه بنشی‌های اینیشیرین نشان دهد که آن جزیره تک و دورافتاده زیبا و به

ظاهر به دور از جنگ داخلی ۱۹۲۳ م. ایرلند، هنگامی که روی از مفهوم عمل آرنتی برمی‌دارد، چگونه خود در سیاهی، جنگ، خون و کینه‌توزی و در نهایت شوربختی فرو می‌گلتد و چگونه سایه مرگ، دشمنی و نامیمونی در بالای سر آن به پرواز درمی‌آید.

References

- Arendt, H. (1971). Martin Heidegger at Eighty. in *Heidegger and Modern Philosophy*, translated by A. Hofstadter, Edited by M. Murray, pp. 50-54, New York Review of Books.
- Arendt, H. (2019). *The life of the mind*. translated by M. Olia, Qoqnoos Publishing. (In Persian)
- Arendt, H. (2020a). *The Human Condition*. translated by M. Olia, Qoqnoos Publishing. (In Persian)
- Arendt, H. (2020b). *Imperialismus*. translated by M. Tadayoni, Sales Publishing. (In Persian)
- Arendt, H. (2020c). *The Origins of Totalitarianism*. translated by M. Salasi, Sales Publishing. (In Persian)
- Arendt, H. (2020d). *Eichmann in Jerusalem*. translated by Z. Shams, Borj Publishing. (In Persian)
- Auerbach, M. (2021). Carl Smit's Quest for the Political: Theology, Decisionism, and the Concept of Enemy, in *The Concept of the political*, translated by Y. Jeyrani & R. Namazi, pp. 151-179, Qoqnoos Publishing. (In Persian)
- Bradshaw, L. (2001). *Acting and Thinking: The Political Thought of Hannah Arendt*. translated by Kh. Deyhimi, Tarh-e No Publishing. (In Persian)
- Dartigues, A. (1997). *Quest-ce que la Phenomenologie ?* translated by M. Navali, Samt Publishing. (In Persian)
- Heidegger, M. (2003). *Der Ursprung des Kunstwerkes*. translated by P. Zia Shahabi, Hermes Publishing. (In Persian)
- Heidegger, M. (2021). *Bauen Wohnen Denken. Heidegger hut*. translated by I. Ghanouni, pp. 29-46, Sales Publishing. (In Persian)
- Jaspers, K. (2015). *Nietzsche: Einfuhrung in das Verstandis seines Philosophierens*, translated by S. Jamadi, Qoqnoos. (In Persian)
- Kant, H. (1998). *Critique of judgment*. translated by A. Rashidian, Ney Publishing. (In Persian)
- Macquarrie, J. (1998). *Existentialism*. translated by M. Hanayi Kashani, Hermes Publishing. (In Persian)
- McDonagh, M. (2021). *The Banshees of Inisherin*, Blueprint Pictures Publishing.
- Merleau-Ponty, M. (1993). *Indirect Language and The Voices of Silence*, in *The Merleau-Ponty Aesthetics Reader: Philosophy and Painting*, Edited by G. A. Johnson & M. B. Smith, pp.76-120, Northwestern University Press.
- Rorty, R. (2005). *Philosophy and social hope*. translated by A. Azarang & N. Naderi, Ney Publishing. (In Persian)
- Rorty, R. (2006). *Contingency, Irony and Solidarity*. translated by P. Yazdanjou, Markaz Publishing. (In Persian)